

Zvezek 1.

Letnik VI.

Januar 1902.

Himna v čast presv. Jezusovemu Sreu.

(Iz „Parvum Officium Sai. Cordis Jesu“: ad Matutinum.)

Časti Očetove odsvit,
Veselje rajskih visočin,
Da rešil grešne bi ljudi,
Prišel za nas si kri prelit.
O Jezus, radost naših sre,
Ljubezen v duši mi užgi,
Da vredno čast vse žive dni
Dajal bom Sreu Tvojemu!
Sreé sladkó, Sree ljubó,
V ljubezni plameniš za nas,
V ljubezni koprniš za nas,
Oj bodi meni milostno!
Sreé, o slajše kakor med,
Premilo čistim dušam vsem,
Predrago čistim sreem vsem,
Kraljuj Ti v sreu slehernem!

Da bi nam preganjanje bilo v blagor!

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec januar.)

Svetim letom, z veselim oznanilom miru in sprave je začela sv. cerkev novo stoletje; sovražniki pa nočejo miru, ampak so ob početku novega stoletja napovedali cerkvi novo vojsko. Na Francoskem so zaneli divji boj, in odtam se je raztegnila besna gonja zoper cerkev in samostane na eno stran na Špansko in Portugalsko, in na drugo stran preko Nemčije v Avstrijo. V knjigah in listih grdé in sramoté vse, kar je katoličanom svetega. Da bi pobožnim vernikom omrzili zakrament sv. pokore, so napisali zoper izpoved najgrših stvari, kar si jih je mogoče izmisliti. Duhovnike obrekujejo in tirajo pred porotnike in sodnike. Redovnike na Francoskem že izganjajo, pri nas pa prežé na vsako priliko, da padejo po njih. Na Dunaju, kjer se zbirajo možje, poslani iz vseh dežel, da bi kaj pametnega in koristnega ukrenili in narodom pomagali: tam so to jesen zoper duhovnike in redovnike govorili stvari, da jih je povedati strah. Za sv. cerkev se je začelo preganjanje, — ne krvavo, vendar pravo mučeništvo! Kaj je nam storiti v tem boju? Da bi s silo zabranili, kar se godi, to ni v naši moči. Braniti se pač smemo, dà, boriti se moramo, — da rešimo, kar se dá: a vsega zla odvrniti ne moremo. Kaj torej? Sveti oče nas pozivljejo: molite, da vam bode tudi preganjanje v blagor!

Morda smo sami nekoliko krivi, da je božja Previdnost dopustila, kar se godi; ali niso krivi tega naši grehi? Denimo roko na srce! Ali smo kaj zagrešili? — Tega sicer nismo storili, kar nam očitajo naši sovražniki, vendar, ali je naša vest povse čista? In če ni, — potem se ponižno vklo-nimo pred božjo Pravico, ki nas pokorí za naše grehe. Recimo skesano, kakor so nekdanj rekli bratje egiptovskega Jožefa: „Zaslužili smo, kar trpimo.“ — Tako govorimo in Bog se nas bode usmilil in nam pomagal v boju zoper naše sovražnike!

V tistem času, ko je na Španskem živel častitljivi mašnik Janez Avila, so tam hudo preganjali redovnike in hudo zoper nje govorili. Pobožni Avila je pisal v tolažbo neki redovni družini: „Sprejmite to preganjanje kot zadoščenje za svoje grehe in kot veliko milost božjo. Gospod vas hoče z jezikom vaših obrekovavcev kakor z brisavko očistiti; jezik, ki umazano o vas go-vori, se bode sam umazal; vi pa bodete očiščeni, če mirno trpite.“ — Za-pomnimo si modre besede častitljivega mašnika! Mladenci, ki ste v Marijini družbi, pa vas malovredni tovariši sramoté, vedite: hudobni jeziki, ki vas obrekujejo, so samo brisavke, s katerimi hoče Bog obrisati prah majhnih po-greškov, ki se vas še drži; brisavka bode umazana, vi pa bodete bolj in bolj čisti.

Porečete pa morda, da vam vest nič hudega ne očita. Tem bolje za vas! Doslej niste hudo žalili Boga, in Bog hoče, da bi tudi v prihodnje ostali dobri in pridni; zato je dovolil v svoji modrosti, da nas svet preganja. Ni je namreč stvari, ki bi nas tako zelo varovala greha, kakor trpljenje. David je

bil pobožen in bogoljuben, dokler se je moral pred Savlom skrivati po puščavi; hudo pa je grešil, ko se mu v sreči, na kraljevem prestolu, ni bilo nikogar več bati. Rožo je modri Stvarnik ogradil s trnjem, da ji varuje lepi cvet; nam pa pošilja trpljenje, da nam čuva nedolžnost. Potoček, ki se ubija od kamena do kamena, je čist in bister; stoječa, lena mlakuža se hitro usmradi. Če hudobni ljudje povsod na nas prežé, skrbno pazimo, da je naše življenje čisto in pošteno; če se čutimo varne, se hitro vdamo brezskrbnosti in lenobi.

Greha nas varuje preganjanje, ob enem pa množi v nas čednosti. Komur se ves svet sladko smeji, ta hitro pozabi Boga in božjih zapovedi in se vjame v vabljive zanjke sladne ljubezni; kdor pa nima prijateljev med svetom, ta se tem bolj tesno oklene Boga. Kaj je krščanska potrpežljivost in ljubezen do sovražnikov, tega ne vé tisti, ki ga nihče ne sovraži. Če pa nas ljudje preganjajo in nam hočejo vse hudo in zlo nagoditi: pa jim mi sovraštvo vračujemo z ljubeznijo, kletev z molitvijo, nehvaležnost z novo dobroto: tedaj smo krščanski junaki, ki nam bode večni Kralj Jezus Kristus poplačal naš pogum. Bog nam želi dati veliko plačilo, zato pa nam daje priliko, da si moremo veliko zaslužiti. Zato v preganjanju nikar ne žalujmo, ampak se v veselem upanju ozirajmo tja gori v sv. nebesa, kjer nas čaka plačilo za boj in zmago. Kristus sam nam govori: „Blagor vam, kadar vas bodo kleli in preganjali, in vse hudo zoper vas lažljivo govorili zavoljo mene; veselite se in od veselja poskakujte, ker je vaše plačilo obilno v nebesih.“

Bridko je sicer, to čuti vsak, če nas svet sovraži, in vendar je bolje za nas, če nas prezirajo in sramoté, kakor pa da bi nas častili in hvalili. Svet je namreč tako hudoben, da ne sovraži razen tega, kar je dobro. Ko bi nas svet hvalil, bi morali reči, da smo njemu podobni ali enaki; če pa nas sramoti, je to znamenje, da smo boljši od njega. To veliko, za nas tolažbe polno resnico nam je povedal sam apostol sv. Pavel, ko je rekel: „Vsi, ki hočejo pobožno živeti v Kristusu Jezusu, bodo preganjanje trpeli.“ Kristus pa je rekel apostolom: „Ko bi bili izmed sveta, bi svet ljubil, kar je njegovo; ker pa niste izmed sveta, vas svet sovraži.“

Dokler torej živimo kot kristijani, nas bode svet sovražil. „Če so mene preganjali“, pravi Kristus, „bodo preganjali tudi vas.“ „Če so gospodarja imenovali Belzebuba, koliko bolj bodo tako imenovali njegovo družino.“ Preganjanje nas torej ne sme begati in motiti. Kristus je rekel: „To sem vam zato povedal, da se ne bodete pohujševali.“

Kristusa so sovražili in ga slednjič pribili na križ. Učenci njegovi so se razkropili kakor čreda brez pastirja. Zdelo se je, da je konec vsega dela Kristusovega. Pa smrt Gospodova je bila samo začetek novemu življenju; poniževanje in sramočenje je bilo samo začetek večni časti in slavi. Dvema učencema, ki sta na velikonočno nedeljo vsa potrta in žalostna šla v Emavs, se je med potjo prikazal Jezus, potolažil ju in jima rekel: Ali ni moral Kristus trpeti in tako iti v svojo slavo? — Slava, večna slava, čaka tudi nas; toda pot, ki nas vodi do slave, je pot trpljenja in preganjanja.

Casi so hudi; kdo bi to tajil? Vendar, če trpimo kot kristijani, lahko rečemo: preganjanje je nam sreča v nesreči. Plašljive duše preganjanje pohujšuje, bojazljivi beže pred bojem; tistih pa, ki jim bije v prsih pogumno srce za Kristusa, jih preganjanje ne bode upognilo, ampak samo vzdramilo, očistilo, prenovilo. Molimo torej po želji sv. očeta, molimo prav goreče, da bi preganjanje vsem bilo v blagor!

O zadnjem, pa najhujšem preganjanju, ki je bilo za cesarja Dioklecijana, piše Sulpicij (rojen okolo leta 363.), brat sv. Pavlina iz Nole: „Skoraj vsa zemlja je bila porošena s sv. krvjo mučeniško. Deset let so besneli, požigali cerkve, nedolžne izganjali iz domovine, mučence morili. In nikoli nismo bolj slavno zmagali kot takrat, ko so nas morili deset let, pa nas niso premagali.“ — Bog daj, da bi mogli tudi mi tako govoriti, ko se bode polegel sedanji vihar: preganjali so nas, pa nikoli nismo bolj slavno zmagali kot sedaj, ko je bil ves svet zoper nas!

Srce Jezusovo, upanje v tebi umirajočih.

(*Litanije presv. Srca Jezusovega.*)

Smrť je za človeka navadno najbolj strašen trenotek! Kdo se ne boji one ure, ko bode moral dati slovo svetu in vsemu, kar je na svetu? Pustili bodemo prijatelje in sorodnike, blago in denar, pustili vse, kar nas sedaj veseli in mika; ločiti se nam bode, da tako rečem, od samih sebe, — smrt bode siloma raztrgala vsaksebi dušo in telo. Kje je človek, ki ga ni strah smrti?

„Človeku je odločeno enkrat umreti“, — pravi sv. pismo; a še hujše je, kar dostavi: „in potem je sodba“. — Te sodbe se ne more nihče ogniti; in sodba bode stroga in ostra: za vsako delo, za vsako besedo, dà, za vsako misel bode treba odgovor dati. Sodnik ve vse do pičice natanko. — Za kaj pa nam bode šlo pri tej sodbi? Šlo nam bode za večnost, za večno srečo ali večno nesrečo, večna nebesa ali večni pekeli. Strašna beseda: večnost! In en sam smrtni greh, ki še ni odpuščen, zadoščuje, da se večno pogubimo. Sodnik bode izrekel svojo sodbo, in sodba se ne bo dala nič več premeniti. Kar je človek tisti trenotek, to bode vso večnost: božji prijatelj ali pa božji sovražnik! Kdo ne bi se bal? Hudobni duh, ki že sedaj nikoli ne miruje, si bode ob smrti vse prizadejal, da bi človeka premotil in pogubil.

To pač vsak vidi: za zadnjo uro mu je treba posebne pomoči, če hoče, da mu bode mirna in srečna smrt. Odkod pa naj pričakuje pomoči? — V litanijah molimo: „Srce Jezusovo, upanje v tebi umirajočih.“ Tu torej moramo iskati pomoči, v Srcu Jezusovem. Če umrjemo v presv. Srcu, imamo trdno upanje, da se bodemo rešili. — Kaj pa se pravi: umreti v presv. Srcu Jezusovem?

V Srcu Jezusovem umre, kdor umre kot častivec presv. Srca, kdor umirajoč veruje v božje Srce, in upa v njega moč in usmiljenje, in ljubi nad

vse to Srce. A kdor hoče v presv. Srcu umreti, mora tudi v presv. Srcu živeti, mora se že v življenju posvetiti in darovati presv. Srcu. Kdor to stori, kdor v življenju pobožno časti presv. Srce, njemu bode, tako pravi zveličana Margarita Alakok, presv. Srce zlasti ob zadnji uri pomagalo, da se ne bode pogubil. Sedaj torej, ko smo še zdravi, se potrudimo, da bomo pobožno častili božje Srce Jezusovo in mu dajali zadoščenje za grehe, ki ga z njimi žalijo nehvaležni ljudje. Kakor se bere v pismih zvelič. Margarite, pa je Jezus posebno milost za zadnjo uro obljubil onim, ki bodo devet mesecev po vrsti, vsak prvi petek v mesecu, prejeli sv. obhajilo v čast presv. Srcu. — Glejte, to se pravi umreti v Srcu Jezusovem!

Kdor torej v življenju časti presv. Srce, o njem pravimo, da umrje v presv. Srcu; še bolj pa moramo to reči o tistem, ki umrje v takih mislih in občutkih, v kakršnih je izdihnil svojo presv. dušo Jezus Kristus na križu. Kaj pa je čutilo presv. Srce tisti trenotek, ko je umirajoči Zveličar govoril one besede: „Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo“? Kakšne misli, katera čuvstva so navdajala takrat presv. Srce Jezusovo? — Nebeški Oče, ki mu je bilo vedno odprto presv. Srce, je videl v njem tisti trenotek najsvetejšo ljubezen, najpopolnejšo vdanost, najponižnejšo pokorščino. To so bila čuvstva, ki so navdajala presv. Srce tisto uro, ko je to Srce umiralo. Bolj in bolj počasi je bilo, pa vsak udar, tudi zadnji udar je bil znamenje ljubezni, vdanosti, pokorščine. In kdor je tako srečen, da umre s takimi občutki v svojem srcu, s takimi mislimi v svoji duši, s kakršnimi je umrl Kristus na križu, o njem moramo zares reči: ta je umrl v Srcu Jezusovem.

Če pa hočemo, da bomo kedaj mirno in srečno umrli v Srcu Jezusovem, obudimo že sedaj večkrat v sebi ona sveta čuvstva ljubezni, vdanosti in pokorščine. Zlasti pa v boleznih pogosto ponavljajmo Bogu, da se radi pokorno vklonemo njegovi sveti volji; da vdano sprejmemo iz njegove roke, karkoli je nam namenil, življenje ali smrt; da njega nad vse ljubimo in hočemo biti njegovi — živi in mrtvi.

Blagor mu, kdor umrje v presv. Srcu Jezusovem! Njemu se ni ničesar bati, on sme vse upati. Srce Jezusovo samo je njegovo upanje. Pač je smrt strašna onemu, ki je ves zakopan v svet, navezan na denar in blago, ki išče svoje sreče samo v časteh, uživanju in grešnem veselju. A tak ni častivec presv. Srca. Posvetnega blaga nikoli željno, pohlepno ne išče; rad je zadovoljen z malim. Če pa ga je Bog blagoslovil s časnimi imetjem, se dobro zaveda, da je prav za prav samo oskrbnik, ne pa lastnik posvetnega blaga; in zato je tudi rabi, ne kakor bi se zljubilo njemu, ampak kakor hoče Bog. Njegovo srce ni navezano na grudo, ampak je prosto, in zato se mu ob smrti ni težko ločiti od sveta. Svoje misli, želje, svoje delo, veselje in žalost svojo, je v življenju vsako jutro daroval Bogu v tisti namen, kakršnega je imelo nekdanj na zemlji, in ga še ima sedaj v presv. zakramentu Srce Jezusovo. Kar hoče in želi božje Srce Jezusovo, to hoče in želi tudi njegov častivec; zato pa tudi ob smrtni uri vesel vse upa od presv. Srca.

Koga naj se pa boji? — Hudobnega duha? Jezus je premagal hudobnega duha; hudobec se trese že pred samim imenom Jezusovim. Bo li nam

torej mogel kaj škodovati, če bomo pribežali v presv. Srce in se skrili v njegovo sveto rano, če bomo po zgledu Srca Jezusovega vdani in pokorni sveti božji volji, polni ljubezni do Boga, ki o njem verujemo, da je naš najboljši Oče, naj nam življenje ohrani ali pa vzame.

Ali naj se bojimo sodbe? Toda naš sodnik bode Jezus Kristus. Presveto Srce, kateremu sedaj dajemo zadoščenje za premnoge žalitve, nam bode milostno tisto uro, ko bomo stali na sodbi. Zveličana Margarita je dejala: „O kako sladko je umreti, če smo vedno čistili Srce tistega, ki nam bode Sodnik!“

Če torej hočemo, da bode srečna naša smrt in naša sodba lahka, molimo pogosto: Srce Jezusovo, upanje v tebi umirajočih, usmili nas!

J a s l i c e.

Prišel je ljubi Božič, in po hišah in cerkvah postavljamo lepe jaslice. To je veselje za nedolžne otroke! Kar ne morejo se nagledati ljubeznivega Deteta, ki leži na slamici, in božje Matere, prečiste Device, ki čuje poleg Deteta, in sv. Jožefa, skrbnega variha Detetu in Materi, in pastircev, ki hité k hlevu in nesó jagnjičkov v dar, in angelcev, ki pojó Glorijo novorojenemu Zveličarju sveta. Pa ne samo otroci, ampak tudi odrastli radi hodijo gledat jaslice, in sveto božično veselje jim navdaja srce, ko v živi veri vidijo pred seboj Sina božjega, ki je kot ljubo, miloprijazno dete prišel za nas na svet. Celo trdim in mrzlim možakom se pri jaslicah ogreje in omehča srce.

Od kedaj pa ljudje postavljajo jaslice? To vam je že zelo stara navada. V prvih časih sicer niso delali takih jaslic, kakršne imamo dandanašnji; a rojstvo Zveličarjevo so radi slikali ali pa v kamenu izrezavali že takrat, ko so se kristijani pred rimskimi cesarji skrivali v pozemeljskih prostorih. V katakombah, kjer so pokopavali svoje drage ranjke, kamor so se zbirali k službi božji, se še vidi na podobah božje Dete v jaslicah in poleg jaslic vol in osel; zgodba o sv. Treh kraljih pa je sploh med vsemi skrivnostmi iz življenja Gospodovega največkrat upodobljena. Tudi pozneje so umetelni možje in pobožni menihi najrajši slikali božje Dete in njegovo presv. Mater, pastirce in kralje.

Dasi pa so dobri kristijani ob vseh časih imeli veliko veselje do slikanih ali izrezljanih podob rojstva Gospodovega, vendar posebnih „jaslic“ za božične praznike niso postavljali. To je prvi storil sv. Frančišek Asiški. Ta ljubi svetnik je vsako leto praznoval sveti večer s prav nebeškim veseljem. Leta 1223., novembra meseca, se je mudil v Rimu, da si pri papežu Honoriju III. izprosi potrjenje pravil za svoj red. Takrat je v njem dozorel sklep, da hoče za sveto božično noč narediti jaslice. Govoril je o tej stvari tudi s papežem, in papež mu je rad dovolil, da sme storiti vse, kakor misli. S svojim prijateljem Janezom Velita je v gozdu Grecio v dolini pri Rietih postavil prve jaslice. Za sv. večer je povabil ljudi iz okolice, da so prišli k

polnočnici v gozd. Frančišek je sam služil pri maši kot levit, pel evangelij in pridigal pobožni množici.

Odtod se je lepa navada hitro razširila po vsem katoliškem svetu. V naših krajih je skoraj ni kmečke hiše, kjer o Božiču ne bi postavili jaslice. Drugod po svetu delajo lepe jaslice, zlasti na Tirolskem in po Laškem. V Rimu in v Neapolu imajo radi velike jaslice. Pobožni Rimljani hodijo v božične praznike v frančiškansko cerkev „Ara coeli“, kjer časté staro podobo deteta Jezusa; imenujejo jo „il santo Bambino“. Podobo je v 16. stoletju izrezljal iz oljkovega lesa neki brat v Jeruzalemu; verni Rimljani jo časté kot čudodelno. V božične praznike položé podobo v lepe jaslice, in vso osmino prihaja brez števila ljudi, da počasté sv. Dete, s. Bambino. Matere vodijo tja svoje otroke, da jih priporočé detetu Jezusu; doma jih naučé kratko pesmico, ki jo potem nedolžni otroci povedó v cerkvi majhnemu Jezusu v čast. V cerkvi je zato navlaš pripravljen nekoliko vzvišen prostor, odkoder otroci s pesmicami pozdravljajo sv. Dete v jaslicah. Da bi jih slišali, kako vam znajo govoriti ti otroci! Rimljani, stari in mladi, jih hodijo poslušat. Če pa časih komu zastane beseda in ne more naprej, — pa tudi nič ne dé; malo se posmeja, pa gre doli, in na oder stopi drugi, da pozdravi in počasti sv. Bambina. — Tako je v Rimu.

Zelo ljubijo lepe jaslice Neapolitanci. Poleg frančiškanov so tu redovniki sv. Kajetana ali teatinci delali o Božiču prekrasne jaslice. Neapolitansko ljudstvo, preprosto in otroško pobožno, občutljivo in sprejemljivo za vse, kar vidi lepega, — je redovnike posnemalo in delalo tudi samo v cerkvah in doma lepe jaslice. Podobe so navadno izrezljane, večkrat naravne velikosti, pozlačene in pobarvane. V kraljevi palači v Palermu je kralj Ferdinand IV. (1806—1815) dal napraviti „jaslice“, ki so do 40 metrov dolge in 15 metrov široke. Ferdinand II. je postavil dragocene jaslice v mestu Kaserti, in kraljica Amalija, žena Karola III., je pridno delala obleko za pastirce.

Najlepše in najbogatejše jaslice pa so v nekdanjem kartuzijanskem samostanu pri sv. Martinu v Neapolu. Piemontezi so pregnali menihe, hišo pa izpremenili v muzeum, kamor so znesli mnogo lepih starih stvari, da jih kažejo ljudem. A rajši nego vse drugo, kar je tu lepega zbranega, hodijo Neapolitanci gledat jaslice. So pa tudi res take, da jim ni enakih. V veliki sobi zakrivajo celo steno. Zgoraj v sredi klečé sv. Trije kralji pred božjo Materjo, vsi v svilnati obleki. Njih hlapci razkladajo zaklade, vodijo v stran tovrne živali in pospravljajo, kar je treba. Nad njimi se dviga podrtina starega templja, v zraku pa plavajo nebeški angelci. Spredaj, bolj spodaj, pripravljajo služabniki prenočišče za svoje gospode; ravno so vzeli tovore z velblodov in izložili dragocene posode. Zgoraj na desni igrajo kraljevi godci. Mimo njih pelje pot do gostilne; pred gostilno se zbirajo kmetje k veselici, kakršne imajo po Neapolitanskem o božičnih praznikih. Na levo od jaslic drži most v vas k pastirjem, ki jim angel oznanja veliko veselje. Zadaj žaré v svitem solncu strmi vrhovi in ob njih sloni tuintam samotno kmečko selo; med gorami se odpirajo globoke doline, in za njimi novi kraji, mesta in

vasi. — Vse je narejeno tako resnično in naravno, da se ti zdi, kakor da gledaš pred seboj žive ljudi, ne pa mrtvih podob.

To so menda pač najlepše in največje jaslice na svetu. Pri nas takih nimamo; a zato nam ni treba biti prav nič žal; postavljajmo pa take, kakršne moremo. Božje Dete ne gleda toliko, kaj mu damo, ampak s kakšnim srcem mu damo. In če postavimo v čast sv. Družini skromne jaslice, pa se pri njih zbiramo k molitvi sv. rožnega venca: bodeta božje Dete in njegova presv. Mati bolj vesela, kakor ko bi postavili nevem kakšne, pa bi nič ne molili, ampak samo svojo radovednost pasli. Dokler so jaslice znamenje naše pobožnosti in žive vere, so ljubemu Jezusu všeč, pa naj so še tako skromne!

Sveta Genovefa.*)

(3. januarja.)

Sv. Genovefa, ki nje god praznujemo v 3. dan prosinca, ni tista Genovefa, o kateri pravi pobožna povest, da je morala bežati pred svojim hudim možem in da ji je v gozdu krotka košuta hranila majhnega sinka; sv. Genovefa, ki vam mislim o njej nekaj povedati, je devica in patrona francoske dežele, zlasti patrona glavnega mesta Pariza.

Sv. Genovefa je bila rojena okolo leta 422. po Kristusu v Nanterri, vasi blizu Pariza. Oče ji je bil bržkone izmed onih bogatih mož, ki so, kakor nekdanji stari očaki, pasli svoje mnogoštevilne črede drobnice. Ko je imela deklica nekako sedem let, sta potovala skozi tisti kraj sveta škofa German in Lup; šla sta na Angleško, da bi tam zatrla krivo vero, ki jo je bil zatrosil neki Pelagij. Ljudje so hiteli skupaj, da bi videli sveta moža in prejeli njiju blagoslov; tudi majhna Genovefa je prišla. Ko German ugleda deklico, reče starišem te-le preroške besede: „Srečni vi, da imate takega otroka! Vaša hčerka bode velika pred Gospodom; njen zgled bode mnogim pomagal, da se bodo izpreobrnil in spravili z Bogom.“ Potem je položil svojo roko deklici na glavo in ji rekel: „Skrbi, da bodeš v dejanju izpolnjevala, kar v srcu veruješ in z ustmi govoriš.“ Na tleh pred škofom je ležal bakren denar, ki je imel vtisnjeno podobo sv. križa; škof pobere denar in ga dá mali Genovefi z opominom: „Obesi to na trak in nōsi podobo sv. križa okolo vratu; nikoli pa ne devaj krog vratu ali na roko zlata, srebra in dragih kamenov; zakaj, če ne boš prezirala posvetnega lepoticja, ne boš nikoli dosegla večne nebeške lepote.“

Sveti škof je prav prerokoval; Genovefa je bila vedno pridna, Bogu zvesta; zlasti pa je rada molila. Ko je v neki praznik šla mati k sv. maši, je hotela mala Genovefa ž njo iti. Mati pa ji je branila; deklica se razjoka

*) Slišali smo, da bi mnogi radi kaj brali iz življenja svetnikov; da jim ustrezemo, bomo v vsakem zvezku na kratko posneli življenje tega ali onega svetnika, ki ga praznujemo tisti mesec. Uredništvo.

in reče: „Škofu sem obljubila, da bodem sveto živela; zato pa moram pogosto v cerkev hoditi.“ Mati se razjezi, da se ji deklica drzne ugovarjati, in jo udari po licih; in tisti trenotek je mati oslepela. Bila je slepa več kot 20 mesecev. Tedaj pa se spomni, kaj je sveti škof rekel o hčerki. Pokliče jo in ji ukaže, da gre k vodnjaku po vodo. Deklica gre in naslonjena ob ograjo pri vodnjaku bridko joka, da je mati zavoljo nje oslepela; solze so padale v vodo. Potem zajame v vrč vode in jo nese materi. Mati povzdigne roki proti nebesom in reče hčerki, naj naredi črez vodo znamenje sv. križa. Deklica stori tako, in mati se je trikrat umila z vodo; ko si je vtretjič izmila oči, je kar nagloma zopet izpregledala.

Ko je Genovefa odrasla, je šla v Pariz in tam vpricho škofa storila obljubo vednega devišstva. Od tega časa je bilo njeno življenje še bolj strogo in sveto. Uživala je samo ječmenov kruh in sočivje; vina ali kake druge opojne pijače ni pokusila. Tako je živela od svojega 15. pa do 50. leta; tedaj pa so ji duhovni predstojniki ukazali, da mora jesti tudi mleko in ribe. Do sitega je jedla samo dvakrat na teden, namreč v nedeljo in v četrtek. Po noči med soboto in nedeljo je ves čas čula in molila. Od praznika sv. Treh kraljev pa do velikega četrta ni šla nikamor med ljudi, ampak je na samem molila in premišljevala. Kakor pravi star popis njenega življenja, je imela dvanajst sestrâ: vero, zdržnost, potrpežljivost, velikodušnost, preprostost, nedolžnost, miroljubnost, ljubezen, zatajevanje, čistost, resničnost in modrost.

Teh dvanajst sestrâ jo je spremljalo, kadar jo je ljubezen do bližnjega klicala iz samote med svet. Bog ji je dal moč, da je delala čudeže. Pripovedujejo o njej, da je brez števila bolnikov ozdravila s tem, da je naredila nad njimi znamenje sv. križa, ali pa jih pomazilila z blagoslovljenim oljem. Tedanji frankovski kralj Hilderih je bil še nevernik, vendar je imel tako spoštovanje do Genovefe, da se ji ni upal odreči nobene prošnje. Leta 451. je prihrul v deželo Atila s svojimi divjimi Huni in bil je na poti proti Parizu. Genovefa je z drugimi pobožnimi ženami molila in se postila; onim, ki so hoteli bežati iz mesta, je branila, naj nikar ne hodijo drugam, ker oni kraji, kamor mislijo bežati, bodo razdejani, mesto Pariz pa ne. In tako se je tudi zgodilo.

Genovefa je umrla okolo leta 512, stara nad 80 let. Pokopali so jo v cerkvi sv. apostolov, poleg Klodviga, prvega krščanskega kralja francoske dežele. Cerkev je dobila pozneje ime sv. Genovefe; nje svete ostanke so dejali v prekrasno skrinjico, ki je bila vsa posuta z dragimi kamenčki. V mnogih hudih časih in nesrečah je svetnica čudežno pomagala ljudem, ki so se k njej zaupljivo zatekali.

Življenje sv. Genovefe nas uči, da je „pobožnost za vse dobra“, in da „mnogo zmore molitev pravičnega“. Naj vas torej ne moti in ne bega, če se v naših dneh mnogi posmehujejo procesijam in molitvam pobožnega ženskega spola. Ljudje, ki sami nič ne molijo, ne vedó, kaj je molitev; in živalski človek ne umeje tega, kar je sveto in božje.

Napad na misijonsko postajo v Braziliji.

Misijonska postaja v Altoalegre v Braziliji je bila ustanovljena l. 1896. od oo. kapucinov. Njen namen je bil ondotne divje indijanske rodove pridobiti za katoliško vero. Obstala je iz enega samostana za kapucine, enega poslopja za redovnice kapucinke, iz cerkve, šole, dveh sirotišnic, v kojih je bilo okoli 100 otrok, in drugih raznih gospodarskih poslopij in delavnic. Okrog te postaje se je naselilo 13 izpreobrnjenih indijanskih družin, da bi po navodilu redovnikov obdelovali polje in se pečali z živinorejo. Vsled lepega sporazumljenja so pošiljali Indijanci svoje otroke v misijonsko šolo, ob nedeljah pa je prihajalo do 150 Indijancev k sveti maši in pridigi. Ta misijonska postaja je torej jako lepo napredovala. Toda kmalu je prišlo drugače. Vsaka dobra stvar ima nasprotnike, tako tudi ta misijon ni bil brez njih. Našli so se trije ničvredni postopači: Cabore, Mansel in Cadeti in so med lahkovernimi divjaki obrekovali nedolžne redovnike, da bodo otroke Indijancev skrivaj odpeljali in jih poprodali Evropejcem.

Vznemirjeni po teh poročilih so napadli divjaki v velikem številu zbrani misijonsko postajo ter napravili krvavo morijo. Nad 250 oseb je našlo v tem boju smrt. Kapucin o. Viktor je ravno molil po sv. maši običajne tri češčene-marije, ko ga umori puškin strel. Precej nato se pripodi divja druhal v cerkev in z noži pokolje ondi navzoče redovnice. Samo p. Rinaldo in prednici kapucink se je posrečilo se skriti. V tem trenutku pride neka druga sestra z najmanjšimi otroki iz spalnice v cerkev, da bi bili pričujoči pri drugi sv. maši. Tudi to so takoj zabodli in čez njeno še živo truplo so morali laziti prestrašeni otroci, kakor je pripovedovala neka 10letna deklica. Vrgli so jo v neko jamo, kjer so ležali tudi drugi mrličji; molila je še rožni venec in s slabim glasom opominjala male, naj bežé. Ravno tako sta bila umorjena tudi oo. Zaharija in Salvator, tretjeredniku Petru pa, ki je ležal bolan v samostanu, je nek divjak zasadel nož v srce, in ga tako umoril. Opoldne so šteli Indijanci mrličje in opazili, da manjkata dva, namreč: o. Rinaldo in prednica. Tudi ta dva so našli in ju umorili. Tako so mučili tudi ostale že izpreobrnjene Indijane, njih koče zažgali, otroke pa odpeljali v gozde s seboj. Le nekemu Karolu de Olivetra se je kljub hudim ranam posrečilo uiti in naznaniti gosposki v Barri to divje klanje. Gosposka je poslala častnika z 80 možmi, a moral se je vsled premoči divjakov vrniti. Ko je 40 dni pozneje prišel tja o. Janez z vojaškim oddelkom, našel je še sledove krvi v cerkvi in v oni jami trupla štirih kapucinov in sedem sestrâ. — To se je zgodilo 13. marca l. 1901. — Kaj tako žalostnega zamore storiti laž in obrekovanje zoper redovnike, ki ljubezni do Boga in bližnjega zapusté svojo domovino in nesó v vedni nevarnosti za svoje življenje luč sv. vere med divje rodove.

Kapelan J. Potokar.

Duhovno obhajilo.

Svojo neizmerno ljubezen nam je pokazal Jezus posebno s tem, da je postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa. Najbolj srečne ure so za vsakega kristijana oni trenutki, ko ima Jezusa na svojem srcu, ko more od njega vse doseči in ko se mu v plamenu njegove ljubezni vžiga srce. Ni pa vedno mogoče sv. obhajilo resnično prejeti.

Resnično preijemanje sv. zakramenta moremo nadomestiti in se sadov sv. obhajila vsaj deloma udeležiti z duhovnim obhajilom, ki se imenuje obhajilo želja in hrepenenja. Duhovno obhajilo se more ob vsakem času prejeti. Priporoča se posebno zjutraj, pri vsaki sv. maši, pa tudi zvečer, ko izprašaš svojo vest. Duhovno obhajilo so priporočali sveti možje kot najboljši pripomoček za pomnožitev gorečnosti, dosego posebnih milosti in pospeševanje notranjega življenja. Ko je človek pri duhovnem obhajilu v mislih in željah združen z Jezusom, želi in si prizadeva Jezusa posnemati in mu podoben postati. Na ta način spoznava vedno bolj zgled Jezusov in svoje slabosti. — Združenje z Jezusom mu bo pomagalo, da bo začel resno vojsko zoper svoje slabo nagnenje. Čim večje je pri duhovnem obhajilu vzbujanje čednosti in hrepenenje po Jezusu, tem večji je sad.

Opraviš duhovno obhajilo lahko takole:

1. Združi se v hrepenenju in v željah z včlovečenim in trpečim Odrešenikom.

2. To zedinjenje se zgodi posebno s preišljevanjem čednosti božjega Srca Jezusovega in z darovanjem samega sebe v popolni ljubezni.

3. Obudi gorečo željo, da bi Jezusa po močeh posnemal, vedno bolj živel v Jezusu in mu podoben postal.

Vadi se pri duhovnem obhajilu v sledečih čednostih:

a) Obudi živo vero, da je Jezus resnično pričujoč v zakramentu svetega Rešnjega Telesa;

b) spomni se njegovega britkega trpljenja, katero je zate nevrednega prestal. Zahvali ga posebno za najsvetejši zakrament;

c) poklič si živo v spomin svoje grešno in malomarno življenje in določi, kako boš živel naprej; skleni posebno Jezusa posnemati v ponižnosti, z veselim izpolnjevanjem dolžnosti svojega stanu in voljnem potrpljenju;

d) pomisli vse božje dobrote, vžigaj v sebi ljubezen ter hrepenenje, da bi Jezusa resnično prejel in se ž njim, ki te je tolikanj ljubil, popolnoma združil;

e) združi se ž njim, kakor bi ga resnično prejel; daruj mu sebe in vse, kar imaš, ter ga proš, da se nikdar ne loči od tebe. Naj ti dodeli milost le njemu popolno služiti do konca dni.

Če pa ne utegneš dolgo preišljevat, lahko tudi na sledeči način opraviš duhovno obhajilo:

1. Obudi vero: O Jezus, živo verujem, da si v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično pričujoč, z dušo in telesom, s krvjo in mesom, kakor pravi Bog in človek.

2. Obudi kes: Srčno so mi žal vsi moji grehi, ker sem Te ž njimi razlalil. Trdno sklenem nič več ne grešiti in se popboljšati.

3. Obudi hrepenenje po Jezusu: O Jezus, želim Te v svoje srce sprejeti in imeti. Ker Te pa zdaj ne morem resnično prejeti, pridi vsaj duhovno v moje srce.

4. Združi se z Jezusom: O Jezus, s Teboj se sklenem; Jezus, tebi živim, Tebi umrjem, Tvoj sem živ in mrtev. Amen.

A. Oblak.

Za sv. Treh kraljev dan.

Sv. Janez (347.—407.), ki ga zavoljo njegovih lepih govorov imenujejo „Zlatoustega“, pravi v pridigi za sv. Treh kraljev dan (in Matth. hom. VII., n. 5.): Posnemajmo pobožnost onih sv. modrih mož; in če je treba, naredimo tudi mi dolgo pot, da bomo videli Kristusa. Ko bi modri ne bili šli iz svojega domačega kraja, ne bi bili videli Kristusa. Pustimo še mi za nekaj časa posvetne skrbi in opravke. Vstanimo in hitimo v hišo, kjer je božje Dete. Nič naj nas ne moti in ne ovira. Predno so modri prišli do Deteta, so jih povsod strašili in begali; ko pa so pred božje Dete pokleknili in ga molili, so se čutili mirne in varne. Pusti še ti ljudi, ki begajo okrog, in mesto, kjer ni miru; pusti bliščeče, pa prazne posvetne stvari, in hiti v Betlehem, kjer je hiša duhovnega kruha. Če si tudi samo preprost pastir, bodeš vendar našel tam božje Dete. In ko bi bil kralj, pa ne bi hotel iti v Betlehem do Deteta, ne bi ti prav nič pomagal škrlatast plašč. Varuj pa se, da ne bodeš podoben Herodu, ki je rekel, da pojde molit Dete, pa ga je hotel samo umoriti. Podobni so Herodu tisti, ki nevedno prejamejo sv. obhajilo. Kdor to stori, je „kriv telesa in krvi Gospodove“, kakor govori apostol.

Tako je pridigal sv. škof Janez Zlatoust pred več kot 1500 leti. Betlehem, hiša duhovnega kruha, je cerkev, sv. tabernakelj. Pojdimo v božične praznike pogosto v hišo božjo, molimo dete Jezusa, kakor so ga molili sveti Trije kralji, uživajmo duhovni kruh, varujmo pa se, da ne bomo podobni Herodu!

Ne pozabimo glavne stvari!

Pripovedujejo, da je pobožna redovnica Terezija Meksika iz reda svetega Dominika posebno rada častila neko podobo Matere božje z detetom Jezusom v naročju. Krasila je dete Jezusa s cveticami, napravljala mu dragocena oblačila in še druge stvari, ki si jih je umislila rahločutna ljubezen. Nekega dne zopet prinese lepo oblačilce in ogovori zaupljivo Jezusa: Pridi, o božje dete, in sprejmi to oblačilce, ki ti je ponudi tvoja nevedna služabnica. — In res stopi dete Jezus na oltar, kakor je želela dobra redovnica. Terezija ga je odela z novim plaščem, ni pa mislila na to, da je tako blizu nje, v tabernaklju, živi Jezus, pravi Bog in človek. Tedaj pa je Mati božja rekla redovnici: Terezija, tebe je skrb samo podobe; kako je to, da pozabiš tistega, ki tukaj resnično živi in biva. — Redovnica je umela, kaj ji je hotela reči Mati božja; nemudoma poklekne pred tabernakelj in ponižno prosi Jezusa odpuščanja. — Od takrat je pač še krasila podobo s cveticami, prva in glavna skrb pa ji je bila, da je lepo zaljšala oltar in tabernakelj; po njenem prizadevanju se je nabralo toliko denarja, da so v tisti cerkvi napravili tabernakelj, ki je izmed najlepših in najdragocenejih na Španskem.

Le krasimo podobe, Jezusu in Mariji je to všeč; a nikar ne pozabimo tega, kar je prvo, — nikar ne pozabimo živega Jezusa v najsvetejšem zakramentu!

Naznanila in poročila.

Našim bravcem in pridnim poročevavcem! Kolikor moremo soditi po mnogih pismih, ki jih dobivamo, prebirate radi poročila iz raznih krajev. Brez koristi, mislimo, to ni; kar se stori v enem kraju lepega, je lahko drugje v posnemo ali izpodbudo. Ker pa se poročila vedno bolj množé, naš list pa je majhen: bodemo vendar morali vprihodnje dopise nekoliko krajšati. Ako torej ta ali oni najde svoj dopis malo prikrojen, vé sedaj, zakaj se je to zgodilo. — Uredništvo.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani. Častivci presv. Rešnjega Telesa bodo po noči med 2. in 3. januarjem molili presv. R. Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 22. ura: za praznik rojstva Gospodovega — Uljudno so povabljeni vsi krščanski možje in mladeniči, da bi se v novem letu zopet marljivo udeleževali nočnega češčenja; ne pozabite in ne zanemarjajte tudi tedenske ure v Križankah od 8. do 9. ure zvečer. Z novo vnemo in z novo gorečnostjo se poprimite češčenja. Vabite tudi nove častivce, da se število moških pomnoži; zakaj koristno in potrebno je češčenje presv. zakramenta ljubezni za vsakega, posebno v današnjem času.

V uršulinski cerkvi v Ljubljani, kjer so lani ustanovili družbo „častne straže presv. Srca Jezusovega“, bode zanaprej vsak prvi petek v mesecu popoldne ob petih slovenska pridiga in litanije presvetelega Srca Jezusovega.

Jarenina. Rajskim veseljem je igralo srce vsakemu Jareninčanu dné 8. dec. 1901. Da si videl, cenjeni bravec, tega dné v toli gorečnosti in vdanosti do prebl. Device Marije klečati nedolžnega otroka tja do sivolasega starčka pred Najsvetejšim, utrgala bi se ti solzica raz objokana lica od veselja. Po tridnevnem pobožnem pripravljanju v čast preljubeznivi Devici Mariji, predobri Materi, je ta dan 317 njenih hčera in 249 sinov bilo zjutraj pri slovesnem skupnem obhajilu. Z jedrnatimi, res krasnimi govori sta razvnela čč. gg. misijonarja Franc Javšovec in Vincenc Krivec častivce Marijine, da so v obilni udeležbi pristopili isti dan z otroškim zaupanjem in vdanimi srci k mizi Gospodovi. Opaziti je bilo, da je pristopilo z Marijinimi otroki še nad poldrugi tisoč ljubljenih vernikov k sv. obhajilu isto jutro. Po navduševalnem govoru č. g. V. Krivca posebno za mladeniče, ki so stali v najlepšem redu pred oltarjem, je bila slovesna peta sv. maša. Daroval jo je preč. gospod Jos. Čížek, domači dekan. Med sv. mašo je pel mešani zbor ter se menjal i moški zbor Marijine družbe. Po sveti maši so bile skupne molitve. — Dopoldne ob 10. uri je razlagal preč. g. F. Javšovec odpustke Marijinih družb. Zopet je bila cerkev polna vernih poslušavcev celo iz daljnih župnij. Po govoru je maševal péto sv. mašo domači g. kaplan. Kakor po stolnicah sta prepevala menjaje se moški in mešani zbor ter vnemala pobožnost v čast blaženi Devici Mariji. — Ljudstvo Slov. Goric je pobožno, vneto za vse dobro. Bog dal, da bi ostalo enako še vprihodnje. — Dné 15. decembra 1901 je procvela z vso vnemo polnoštevilna družba nad 250 Marijinih hčerá in mladeničev pri sv. Jakobu tik Jarenine. Bodi nam in našim sosedom Marijina družba v blagor večnega življenja.

A. Kramaršič, kaplan.

V Smladniku so ustanovili Marijino družbo v postu, ko je bil tam misijon. V družbi je sedaj ena tretjina vseh mladeničev iz fare, dekleta pa do malega vsa. Vsak mesec ima družba svoj shod, skupno sv. obhajilo pa vsak drugi mesec. Prvo, drugo in tretjo nedeljo v mesecu molijo glasno pred sv. Rešnjim Telesom.

Iz Logatca se nam piše, da šteje Marijina družba 111 deklet; 20 je bilo na novo slovesno sprejetih v praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja. Družba si je napravila letos lepo bandero.

Iz Vel. Lašč nam poročajo: Ko je bila meseca julija pri nas birma, so prevzv. knez in škof izrazili željo, da bi se tudi pri nas ustanovila Marijina družba. Ta želja našega ljubljenega višjega pastirja se je izpolnila. Prvo adventno nedeljo je bilo sprejetih v Marijino družbo 126 deklet.

V Semiču imajo Marijino družbo od decembra meseca l. 1900. V družbi je sedaj 400 deklet. Na rožnivenško nedeljo pa so prevzvišeni knez in škof sprejeli v mladeniško družbo 60 mladeničev.

Z Iga pri Ljubljani. Dan Brezmadežnega spočetja M. D. je bil kaj pomenljiv za našo Marijino družbo. Obhajali smo namreč od 1.—8. decembra sv. misijon. Blagi očetje misijonarji so v prepričanju, da le po Mariji more mladina priti k Jezusu, v svojih krasnih govorih kaj pridno vabili v Marijino družbo, ki je pri nas ustanovljena že dobro leto. Začela so se oglašati posebno dekleta v obilnem številu. K sklepu misijona na Marijin praznik popoldne so prišli premilostni knez in škof sami vodit misijonsko procesijo. Po sv. opravi je stopilo 82 deklet in 19 mladeničev pred višjega pastirja, da jih sprejmejo v Marijino varstvo. Naša družba šteje sedaj nad 300 Marijinih hčerâ in krog 80 Marijinih sinov. Naj bi le bili vsi tudi vredni otroci Marijini, naj bi nikdar ne sramotili izročene jim častne svetinje zlasti po plesiščih. Zapisani naj bodo ne samo v družbeni knjigi, ampak tudi v srcu Marijinem, tamkaj pa v bukvah življenja.

Ivan Plahutnik, kaplan.

Iz Šentjanža na Dolenjskem smo dobili pismo, v katerem se bere, kako lepo se tam razvija Marijina družba za dekleta. Novembra meseca je imela družba slovesen shod pri domači podružnici žalostne Matere božje v Leskovcu. Na glavni družbeni praznik, Marijino brezmadežno spočetje, so se Marijine hčere pripravljale z devetdnevnicô.

Iz sv. zbora za odpustke.

Meseca julija 1901. je prenehala ona posebna milost, ki so jo bili sveti oče pred petimi leti dovolili tretjerednikom, milost namreč, da so se mogli udje tretjega reda udeleževati duhovnih dobrot prvega in drugega reda svetega Frančiška. Sv. oče te milosti niso več dovolili, pač pa so namestu tega v pismu z dne 7. septembra 1901. podelili tretjerednikom mnogo novih odpustkov za razne godove in praznike.

Po tem pismu sv. očeta je sv. zbor za odpustke dne 11. septembra 1901. izdal novo popolno kazalo vseh odpustkov in duhovnih dobrot, do katerih imajo pravico udje tretjega reda. Iz tega kazala posnamemo samo to-le:

1. Dnevi, v katere morejo tretjeredniki dobiti „vesoljno odvezo“ ali blagoslov s popolnim odpustkom, so: Božič, Velika noč, Binkošti, praznik presv. Srca Jezusovega, Brezmadežnega spočetja M. D., sv. Jožefa (19. marca), Ran sv. Frančiška (17. septembra), sv. Ludovika (25. avgusta) in sv. Elizabete (19. novembra). — (Samo teh devet dni v letu se torej dobi „vesoljna odveza“. S tem so rešeni vsi dvomi, ki so bili v tej stvari zadnjih pet let.)

2. Kolikorkrat molijo tretjeredniki pet očenašev, češčenamarij in „čast bodi“ za srečo in ohranitev krščanstva, in en očenaš, češčenamarijo in „čast bodi“ v papežev namen: dobé vselej vse tiste odpustke, ki jih dobivajo verni, ki obiskujejo postaje rimskega mesta, porcijunkulo, jeruzalemske kraje in cerkev sv. apostola Jakoba v Komposteli.

3. Tretjeredniki dobé popoln odpustek, če molijo frančiškanski rožni venec, to je, rožni venec sedmih žalosti Marije device, ki obstoji iz 72 češčenamarij in 7 očenašev, s pristavljenim enim očenašem za papeža.

4. Ob določenih dnevih in praznikih (te dni bodemo v „Vencu“ vsak mesec sproti naznanili) dobé tretjeredniki popoln odpustek, če opravijo izpoved, prejmo sv. obhajilo in pobožno obišejo cerkev, kjer je sedež skupščine tretjega reda, in tam zbrano pomólijo za edinost mej krščanskimi knezi, iztrebljenje krivih ver, izpreobrnjenje grešnikov in povzdigo svete matere cerkve. — Kjer ni cerkve, v kateri bi bil tretji red postavno ustanovljen, dobé tretjeredniki isti odpustek, če obišejo svojo farno cerkev.

Kerščanski nauk o nekerščanskih bukvah.

Minulo je tega več kot 50 let, kar je rajni Slomšek ostro svaril verne Slovence pred slabimi bukvami. Njegove besede so še dandanašnji resnične, in bolj kot takrat, je potrebno sedaj, da jih poslušamo; saj v naših časih pišejo več in pišejo grši, kot so pisali njega dni. Zato bodemo ponatisnili nekaj njegovih besedi prav tako, kakor jih je on zapisal.

Prepovedan sad sedanjega sveta, govori škof Slomšek, so hudobni, zapeljivi nauki, ki vero in kerščansko zaderžanje kalijo, pamet motijo in serce pačijo. Drevesa, na katerih raste prepovedani sad, so nekerščanska pisma, zapeljive novine in škodljive bukve. Takih bukvij kupiti, jih brati, celo dotekniti se, je od svete matere katoliške cirkve prepovedano in greh; one so dušna mišnica, in kdor take čita, hitro gnado božjo zgubi in na duši umerje.

Kdo pa take škodljive knjige piše? Pomagavci in najemniki tiste kače, katera je Evo zapeljala, neverci, krivoverci in razuzdanci. So možje visoko učeni, ki so pa Boga pozabili. Imajo glavo prebrisano, pa serce gerdo. Bog jim je napotu, da ne morejo po svoji volji živeti. Zato se povzdigujejo, kakor prevzetni angeli, ki so hoteli Bogu enaki biti. Take štimane glave se jezijo nad sveto vero in pa nad božjo službo, kakor kavrači nad rudečo suknjo. Kaj Božjega slišati, naj bo beseda božja ali pa molitev, ali kaka sveta pesen, jih hujše boli, kakor da bi jim hrena pod nos potisnil. Zato sovražijo, karkoli je božjega, in si prizadevajo z besedo in z djanjem kerščansko vero in čedno sveto zaderžanje po vsem svetu zatreti. Kar s svojim jezikom ne dosežejo, mislijo s peresom povaljati. Pišejo gerda zapeljiva pisma za novice, knjižice, katere po grošu, po krajcarju prodajajo, in jih po svetu trosijo; naj bi se jih ljudje prijeli, in kakor oni obnoreli, prišli ob zdravo, kerščansko pamet. „Česar je serce polno“, pravi Jezus, „od tega usta govorijo. Dobri človek iz dobrega zaklada dobro prinaša, in hudobni človek iz hudega zaklada hudo prinaša.“ Naj bi ti poznal človeka, ki take pohujšljive, nesramne in pregrešne

knjižure še tako sladko in mično piše, bi mu pa u serce videl, gabilo bi se ti takih bukvij brati. So tudi taki gladuni, ki radi dobro pijejo in mastno jedó, delati pa nočejo, ali pa ne znajo. Jeziček jim pa dobro gre, tudi peró gladko teče. Boga in sveto vero u nemar puščajo; Bog jim je njihov trebuh!

Sveto kerščansko cirkev in duhovnike čertijo, ker se bojijo posvarjenja. Hitro peró poostrijo, za par grošev po dve, po tri knjižice napišejo, in svoje goljufno blago na prodaj dajo, lepo nališpano, pa dober kup. Knjižnih Judov je po svetu dovolj, ki táko škodljivo robo ljudem ponujajo. Ali te še ni nobeden Jud ali židov s kako pisano capo ukanil? Še nisi videl perstanov ali pa uhan svetlo pozlačenih, katere Judje po petdeset goldinarjev cenijo, tudi abotne ljudi oslepijo, da kupijo za goldinarje, kar ni krajcarja vredno. Še nevarniše, ko judovsko blago, so goljufne knjige ali bukve. Za tako nevarno robo krajcarja ne oblubi; in če ti zastonj ponuja, ne vzemi. „Bodite trezni in čujte, zakaj hudič, vaš sovražnik, hodi okoli, kakor rujoveč lev, in išče, koga bi požerl. Terdni u veri se mu ustavljajte“, opominja sv. Peter.

Knjižne novosti.

Molitvenik za gojenke zavoda šolskih sester iz tretjega reda sv. Frančiška v Mariboru. Z dovoljenjem preč. kn. šk. lavantinskega ordinarijata v Mariboru. V Mariboru 1900. V zalogi zavoda. Tiskala Tiskarna sv. Cirila. — Cena mehko vezani knjigi 1 K 20 h, v platno vezani z rdečo obrezo 1 K 60 h., v usnje vezani knjigi z zlato obrezo 2 K; po pošti 10 h več.

To je naslov in cena lepi novi knjižici, ki so jo častite šolske sestre v Mariboru oskrbele svojim gojenkam. Molitvenik se odlikuje po čedni obliki in dobro izbrani vsebini. Namenjen je, kakor kaže naslov, gojenkam pri šolskih sestrah in zato so sprejete v knjižico posebe tiste molitve, ki jih v zavodu navadno molijo, in se priporočajo zlasti one bratovščine in pobožnosti, ki jih oč. sestre najbolj goje med svojimi učenkami. Vendar bode molitvenik prav dobro rabil tudi drugim učenkam in sploh mladim dekletom. Da omenimo ene same stvari: „izpraševanje vesti“ pri večerni molitvi in pri pripravi na izpoved je skrbno sestavljeno prav navlašč za deklice. — Med raznimi malimi „dnevnicami“ (vseh je pet v molitveniku) so nas posebno oveselile one v čast presv. Srcu Jezusovemu; žal, da je molitvenik izšel prej nego so v Rimu potrdili male dnevnicke presv. Srca Jezusovega; to je vzrok, da se himne in molitve v molitveniku nekoliko razlikujejo od onih, ki so jih sv. oče 26. februarja l. 1901., potrdili in priporočili. Pa to se bo lahko popravilo pri novi izdaji; prav tako bi želeli: če se bode knjižica zopet tiskala, naj bi se molitve tako razvrstile, kakor so že sedaj zbrane v „kazalu“, — po vsebini ali stvari sorodne molitve naj bodo skupaj. Bodi novi „molitvenik“ toplo priporočen vsem učenkam in deklicam!

